

Вугільні турботи станції Соснівка

Минулий рік, особливо його третій квартал, для станції Соснівка був успішним. За підсумками цього періоду товарна контора станції разом із колегами з Клесова і Томашгорода перемогла у трудовому змаганні на Львівській залізниці. Відзнаки та заохочення залишилися в історії, попереду – нові виробничі завдання та обов'язки. Кореспондент "Львівського залізничника" побував на станції і поцікавився, як працюється колективу нині.

Станцію Соснівка марно шукати на старих картах магістралі: тоді вона мала іншу назву – Сілець-Завоне. Так само, як і селище, яке було засноване в середині 50-х під час будівництва кам'яновугільних шахт і мало різні назви, тільки згодом воно отримало статус міста і назву Соснівка, на гербі якого у золотому полі зображена червона білка, у чорній главі два схрещені срібні гірничі молотки, обабіч яких – по золотій сосновій шишці. Білка є представником місцевої фауни, золоті шишки вказують на назву поселення, а чорний колір і гірничі молотки є символами вугільної промисловості.

Не випадково перше, що впадає у вічі, коли приїжджаєш у Соснівку, стрункі сосни, які обступили з обох сторін залізничну станцію, що має вигляд доглянутої приватної садиби. А ще – вагони з вугіллям та звичний ритм роботи залізничної станції, основний вантаж якої – продукція місцевої вугледобувної промисловості.

Начальник станції Соснівка Ірина Василівна Динько з дитинства знає про нелегку працю шахтарів. Народилася вона у Червонограді, а коли у 1993 році після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту прийшла працювати в Соснівку оператором при черговому по станції, а згодом заступником начальника станції, то розширила свої знання про роботу основного клієнта соснівських залізничників. І нині з вдячністю згадує свого наставника, тодішнього начальника станції Володимира Барана, бо його наука допомогла їй у подальшій праці, коли в 23 роки Ірині Динько запропонували очолити станцію. Спочатку вона виконувала обов'язки керівника, сподіваючись, що знайдуть когось на заміну, але згодом таки погодилась стати начальником станції Соснівка, яка належить до другого класу і за характером роботи є вантажною. Вирішилось і житлове питання – залізниця придбала наймолодшому начальнику

станції квартиру в Соснівці.

А ще саме на залізниці Ірина Василівна знайшла свою долю – вийшла заміж за Віталія Динька, тоді ще студента-заочника Дніпропетровського університету залізничного транспорту, який прийшов працювати на станцію Соснівка складачем поїздів.

– Непросто дається робота, адже залежимо від клієнтури, – каже Ірина Динько. – До станції примикає одна під'їзна колія протяжністю понад 56 км, на якій розташовані підприємства вугільної промисловості ДП "Львіввугілля" – сім шахт та центральна збагачувальна фабрика. Під'їзна колія обслуговується локомотивами власника під'їзної колії, він також має 207 власних піввагонів. Але перш ніж добути на шахтах вугілля потрапить до споживача, воно проходить процес збагачування, тобто процес покращення якості вугілля. А вже готова продукція – вугільний концентрат – на центральній збагачувальній фабриці відвантажується у піввагони парку залізниці та відправляється в основному на Добротвірську теплоелектростанцію. Тож нам треба забезпечити вантажовідправників порожняком для відвантаження вугілля. До речі, саме під час будівництва шахт станція розбудувалась: за рахунок підприємств вугільної галузі було споруджено пост електричної централізації, адже раніше стрілки переводили вручну.

Як зазначила Ірина Динько, колектив станції відповідально ставиться до основного завдання щодо своєчасного забезпечення підприємств вугільної галузі порожнім рухомим складом. Цьогоріч за результатами роботи єдиних змін згідно з Положенням про преміювання зміна чергового по станції Василя Турка неодноразово заохочувалася грошовими преміями. Нагороджувались також зміни чергових по станції Руслани Ратушинської та Василя Богачевського.

–Рік, щоминув, запам'ятається соснівським залізничникам переходом на електронний перевізний документ – ЕДП, – продовжує свою розповідь Ірина Динько. – Усі наші вантажовідправники з розумінням сприйняли нову технологію і швидко освоїли програму АС клієнт УЗ, побачивши її переваги, а згодом перейшли

на роботу з ЕДП – електронним цифровим підписом. Працівники станції – колишні товарні касири, тепер комерційні агенти – також освоїли нову технологію роботи з електронними документами. Відрадно, що минулого літа на станції було замінено всю комп'ютерну техніку, і працювати стало краще, – наголошує керівник станції.

Ще одна приємна новина прийшла торік до соснівських залізничників: за підсумками змагання трудових колективів залізниці на звання "Краща товарна контора" з питань якісного обслуговування користувачів транспортних послуг у третьому кварталі 2011 року це звання присуджено товарній конторі станції Соснівка. Премії отримали всі, хто задіяний у перевізному процесі.

Ірина Василівна задоволена, що її підлегли стараються зберегти зроблене під час оновлення станції, дбають про утримання території та робочих місць в естетичному стані, підготовку господарства станції до весняних та осінніх об'їздів і активно беруть участь у толоках. Це належно оцінює керівництво Львівської дирекції залізничних перевезень. Зокрема, за результатами осіннього огляду були заохочені грошовими преміями сумлінні працівники, які брали участь в обкошуванні колії та приведенні станції до естетичного вигляду.

Завдяки турботі керівництва Львівської дирекції залізничних перевезень для соснівських залізничників створені хороші умови праці: є санітарно-побутовий блок із роздягальнею, душовими, сушарня для спецодягу та спецвзуття; кімната приймання їжі з холодильником, мікрохвильовкою, електропічкою та електрочайником. На станції облаштовано електроопалення. Належним

чином освітлюються перони та фронти роботи на горловинах станції.

Про це неодноразово чула, коли спілкувалась із залізничниками станції Соснівка, більшість серед яких – молодь. Найстарший за віком черговий по станції Василь Богачевський працює тут із 1992

року, а наймолодший і за віком, і за стажем – складач поїздів Юрій Турко прийшов у колектив у 2010 році після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту. За словами керівника станції, він ретельно виконує свої посадові обов'язки, навчається тонкощам роботи складача поїздів у досвідчених наставників.

Підмінний черговий по станції Соснівка складач поїздів Віталій Динько ще з дитинства мріяв стати машиністом, а коли сусід-коліїник розповів про те, що у Львові є факультет ДІТУ, вступив туди, обравши локомотивне господарство. На другому курсі перевівся на заочну форму навчання в Українську Державну академію

залізничного транспорту і з квітня 2000-го почав працювати на станції Соснівка складачем поїздів.

– Особливості роботи складача поїздів на станції Соснівка полягають у роз'їзному характері роботи, адже доводиться обслуговувати дільницю від Соколя до Сапїжанки, станцій Червоноград та Гірник, – розповідає Віталій Динько.

наліста, сумістивши обов'язки, – продовжує Віталій Динько. – Раніше, коли один складач їхав зі станції на Гірник чи на іншу станцію, то робота в Соснівці зупинялася, хоча й приїжджав другий локомотив. Тепер один складач працює на лінії, а другий – на станції Соснівка. Із введенням другого складача поїздів на станції зменшилися простоти рухомого складу та локомотивів, прискорились обробка вагонів: уже можна одночасно працювати в двох маневрових районах – у парній та в непарній горловинах станції.

Згадуючи перші кроки на посаді складача поїздів, Віталій Динько визнає, що це нелегка робота. Його вчили всі склада-

чі поїздів потроху – Ігор Байда, Михайло Зелінський. Кожен поділився своїм досвідом роботи. Але головне – бажання працювати, і тоді можна досягнути добрих результатів, вважає Віталій Динько. До речі, з нагоди святкування 150-річчя Львівської залізниці він отримав Подяку від генерального директора Укрзалізниці та був запрошений на святкування у Львівський оперний театр.

У 2000-му, коли прийшов працювати у Соснівку, відчув ще й ряд побутових незручностей: не було де підігріти їжу, помитись після роботи, просушити одяг та взуття. У 2005 році на кошти залізниці збудовано й облаштовано всім необхідним санпобутблок.

На запитання, які Віталій Динько має захоплення, він посміхнувся і відповів, що любить майструвати, коли на станції щось ламається, полагодить. Бере також в руки косу та викошує траву біля станції, щоб доглянутою була територія.

– Допомогаєте своїй дружині – начальнику станції Ірині Василівні?

– А хто ж, як не я? – віджартовується Віталій Динько. І додає, що разом зі складачами поїздів облаштували біля станції стадіон, щоб у вільний від роботи час пограти у футбол. Два роки тому члени футбольної команди станції Соснівка навіть їздили відстоювати спортивну честь Львівської дирекції залізничних перевезень.

(Закінчення на 7-й стор.)